

Cincizecimea și nunta Mielului

1 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Cineva întreba recent: Se poate spune că la Cincizecime, când peste ucenici s-a revărsat Duhul Sfânt, a fost realizat cu ei “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”?

Răspunsul este un categoric nu. Ca să folosim expresia biblică, aceea a fost o “arvună” (2 Cor 1:22; 5:5; Efes 1:14), o garanție palpabilă pentru o realitate glorioasă care se afla în viitor. A fost “ploaia timpurie,” o revărsare limitată a Duhului Sfânt. Ea trebuia să producă o recoltă de suflete peste tot în lume, un grup care să alcătuiască Mireasa lui Hristos. Peste ei urma să vină “ploaia târzie,” o revărsare fără precedent care producea nunta.

Intenția lui Dumnezeu a fost însă ca ziua ispășirii pentru cei vii, și deci unirea cu natura divină, să se petreacă foarte repede după Cincizecime, dacă evanghelia “aceasta” a împărăției ar fi fost înțeleasă, apreciată și dusă de grupul ucenicilor în toată lumea. Din păcate, doar Pavel a predicat-o, în timp ce apostolii din Ierusalim aveau dubii serioase că aceasta ar fi calea consacrată. Reticența lor de a “înainta în slava crescândă a soliei” sanctuarului a dus la eșecul bisericii din Efes, care și-a pierdut “dragostea dintâi,” adică cea “arvună” a Duhului Sfânt.

Spiritul Profetiei ne ajută să înțelegem acest lucru, afirmând că ziua Cincizecimii a lăsat nedescoperite și neînțelese “adevăruri mari,” care urmează să “strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu în toată puritatea lor” (FCE 473).

Este interesant de observat felul cum s-a desfășurat lucrarea lui Dumnezeu sub puterea ploii timpurii. Oameni simpli, fără pregătire școlară dar “mânați de o sfântă consacrare,” au spus deschis bisericii că teologia populară este o ruină, că metaforele vechiului legământ trebuiesc reanalizate, că templul cu jertfele lui era doar o pildă despre natura și lucrarea lui Hristos, Fiul omului, Fiul lui Dumnezeu. Ei “aduceau învățături noi și ciudate la aproape toate subiectele teologice,” dar acest lucru nu se făcea “prin putere sau tărie,” ci prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Sub ploaia târzie lucrarea se va face tot prin puterea convingătoare a Duhului Sfânt. Am fost avertizați că “Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi

surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (TM 300).

Ni s-a mai spus că “Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice” (5 T 81).

În ploaia timpurie, atunci când Dumnezeu a ridicat oameni pregătiți de “ungerea Duhului Sfânt,” biserica i-a maltratat și a respins categoric solia lor. Ar fi nepotrivit să ne așteptăm la o reacție asemănătoare și în cazul ploii târzii?

Un lucru este cert: Scopul lui Dumnezeu se realizează în timpul zilei ispășirii pentru cei vii. Aceasta nu a avut loc, deoarece adevărurile “mari, care au fost ascunse și neînțelese din Ziua Cincizecimii” încă nu sunt descoperite și apreciate de rămășiță, ceea ce împiedică realizarea nunții și blochează sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, care anunță că taina lui Dumnezeu s-a sfârșit. Taina lui Dumnezeu este „Hristos în voi.”

Până atunci, cu umilință și zel ar trebui să ne aplecăm asupra Cuvântului lui Dumnezeu spre a descoperi și predica acele adevăruri mari, rămase neînțelese din ziua Cincizecimii. Este singura cale prin care se va putea deschide pentru biserica rămășiței „un izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1).